

gengæld flytte ind i på et tidligere tidspunkt, altså i starten af den tredje alder.

Vel må man sige, at hjemmeplejen og ældreomsorgen er et kommunalt anliggende, og at udbygningen af faciliteterne bestemmes af det kommunale selvstyre, men sådan skal det også være.

Det Radikale Venstre vil fortsætte arbejdet for gode betingelser for de svage ældre i Danmark.

Tom Behnke (FP):

Jeg vil indledningsvis opfordre partierne til at finde hinanden dér, hvor der er enighed, for sagen er jo, at der i de mange ordførertaler, vi har hørt her i dag, er en række punkter, der går igen, og at der faktisk er temmelig mange steder, hvor vi her i Folketinget er enige om, at der er nogle ting, der bør forbedres.

Men hvis jeg må tage udgangspunkt i forespørgslets ordlyd: »Hvilke oplysninger kan regeringen give om samfundets ældreomsorg, herunder hjemmehjælp, plejehjemspladser m.v.?«, er jeg både af historiske årsager og for den sprogmæssige korrektheds skyld nødt til at sige, at vi i Fremskridtspartiet ikke er enige i den formulering, for det er ikke sådan, at de ældre skal under forsorg; det skal de ikke. For vi har jo kriminalforsorgen, fordi de kriminelle skal under forsorg, og det er der ikke noget at sige til, for selvfølgelig skal de det, men når vi taler om ældreområdet, er der altså ikke behov for forsorg, men tværtimod behov for omsorg. Og ældreomsorg skal så være kodeordet for det, jeg vil sige her.

I dag må vi sige, at ældreomsorgen ikke er tilfredsstillende, i hvert fald ikke alle steder i Danmark. Der er en række kommuner, hvor der er meget, der mangler at blive gjort endnu.

Og med hensyn til prognosen for udviklingen i antallet af ældre over 60 år har der senest i Information været en artikel, hvori der er en prognose, der viser, at i år 2040 vil der være over 1,4 millioner i den aldersklasse, og det er altså en stigning på omkring 400.000, og den stigning er vi nødt til allerede nu at begynde at tage højde for, og vi er nødt til allerede nu at begynde at indrette os på, både at der bliver flere ældre, og at der bliver flere svage ældre.

Til regeringens ros vil jeg sige, at ordningen med de forebyggende hjemmebesøg jo har vist sig at være en ganske glimrende ordning. Men i Fremskridtspartiet kunne vi godt tænke os, at man fik sat lidt mere fart på de forebyggende

hjemmebesøg, og at man fik udvidet aldersgruppen, således at man startede med de forebyggende hjemmebesøg på et tidligere tidspunkt. Men det er altså en positiv nyskabelse, som vi i Fremskridtspartiet hilser velkommen.

For Fremskridtspartiet er der heller ingen tvivl om, at når kommunerne jævnfør loven har pligt til at stille hjemmehjælp til rådighed for dem, der har behov for hjemmehjælp, må det alt andet lige også betyde, at man giver både de ældre og de andre hjemmehjælpskrævende et retskrav på hjemmehjælp, altså den hjælp, som kommunerne jo har pligt til at stille til rådighed.

Og et retskrav på hjemmehjælp vil så også betyde, at der skal indføres nogle reelle klagemuligheder, for det er der ikke i dag. Der er ganske vist oprettet ældreråd, men klagerådene har desværre ingen reel kompetence, og det er jo lidt ærgerligt.

I Fremskridtspartiet synes vi altså, at man skulle tage skridtet fuldt ud og indføre nogle reelle klagemuligheder, for de klagemuligheder eksisterer jo for hjemmehjælpsmodtagere under 67 år, men de eksisterer ikke for dem, der er over 67 år, og den aldersdiskriminering synes vi er forkert, og derfor bør der være reelle klagemuligheder for alle modtagere af hjemmehjælp.

Vi er i Fremskridtspartiet meget enige i det princip, at man skal være længst muligt i eget hjem, men det er jo blevet mistolket og misbragt, og derfor bør formuleringen fremover være den, at man skal have mulighed for at være længst muligt i egnet hjem. Og dér bør det være sådan, at de ældre selv kan bestemme, hvor og hvordan de ønsker at bo, om det skal være i eget hjem, i beskyttet bolig, i ældrebolig eller på plejehjem. Det bør være meget mere op til den ældre selv.

For det, det handler om, er ganske vist, at der skal være kvalitet i den måde, de bor på, men det vigtigste må være trygheden med hensyn til den pleje og omsorg, de modtager.

Og i Fremskridtspartiet synes vi også, at der er for få egentlige plejehjemspladser til de svageste ældre, og dem bliver der jo flere og flere af – jævnfør de prognoser, vi har set – og tilbage i april måned 1990 vedtog Folketinget jo en motiveret dagsorden, som Socialdemokratiet stod i spidsen for, og som pålagde regeringen at sikre flere egentlige plejehjemspladser, men vi synes, det er kedeligt, at man i stedet har satset kræfterne på de mere ressourcerstærke ældre.